

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu viides jaosto)
23 päivänä lokakuuta 2003 ***

Asiassa T-255/01,

Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures Co. Ltd, kotipaikka Changzhou (Kiina),

Zhejiang Yankon Group Co. Ltd, aiemmin Zhejiang Sunlight Group Co. Ltd, kotipaikka Shangyu (Kiina), edustajinaan P. Bentley, QC, ja asianajaja F. Ragolle,

kantajina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään S. Marquardt, avustajanaan asianajaja G. M. Berrisch,

vastajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinhään V. Kreuzschitz, T. Scharf ja S. Meany, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

jossa kantajat vaativat Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien integroitujen elektronisten pienloistelamppujen tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen polkumyyntitullin kantamisesta lopullisesti 16 päivänä heinäkuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1470/2001 (EYVL L 195, s. 8) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. García-Valdecasas sekä tuomarit P. Lindh, J. D. Cooke, J. Pirrung ja H. Legal,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.3.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL L 56, s. 1; jäljempänä perusasetus) 1 artiklan 1 kohdan mukaan polkumyynnitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheuttaa vahinkoa. Perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta yhteisöön on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa.

- 2 Tuotteen normaaliarvon pääasiallinen määrittäminen ilmaistaan perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa. Tämän säännöksen mukaan ”normaaliarvo perustuu tavallisesti viejamaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin”.

- 3 Kun tuotteen normaaliarvoa ei ole mahdollista määrittää pääasiallisen menetelmän mukaan, se lasketaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia (jäljempänä mhm-kustannukset) sekä

voittoa, tai tavanomaisessa kaupankäynnissä soveltuvaan maahan käytettyjen vientihintojen perusteella edellyttäen, että hinnat ovat edustavia.

- 4 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdassa on erityissäännös sellaisten tuontien osalta, jotka ovat peräisin muusta kuin markkinatalousmaasta. Jäljempänä 5 kohdassa mainittuja muutoksia edeltäneessä muodossaan säännös kuului seuraavasti:

”Muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa ja erityisesti sellaisista maista, joihin sovelletaan tiettyjen kolmansien maiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä — — 7 päivänä maaliskuuta 1994 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 519/94 (EYVL L 67, s. 89), peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti yhteisössä maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla.

Soveltuva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa, valitaan hyväksyttävällä tavalla ottaen huomioon kaikki valintahetkellä käytettävissä olevat luotettavat tiedot. Myös määrääjat otetaan huomioon ja tarvittaessa valitaan saman tutkimuksen kohteena oleva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa.

— — ”

- 5 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohtaa muutettiin 27.4.1998 annetulla neuvoston asetuksella N:o 905/98 (EYVL L 128, s. 18) ja 9.10.2000 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2238/2000 (EYVL L 257, s. 2). Muutettu säännös kuuluu seuraavasti:

”a) Muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, vietäessä käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti yhteisössä maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla.

Soveltuva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa, valitaan hyväksyttävällä tavalla ottaen huomioon kaikki valintahetkellä käytettävissä olevat luotettavat tiedot. Myös määrääjat otetaan huomioon ja tarvittaessa valitaan saman tutkimuksen kohteena oleva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa.

Tutkimuksen osapuolille ilmoitetaan viipymättä tutkimuksen alkamisen jälkeen suunnitellusta kolmannesta maasta, joka on markkinatalousmaa, ja niillä on kymmenen päivää aikaa esittää huomautuksia.

- b) Kazakstanista, Kiinan kansantasavallasta, Ukrainasta, Venäjän federaatiosta, Vietnamista ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka tutkimusta vireille pantaessa ovat WTO:n [Maailman kauppajärjestö] jäseniä, peräisin olevaa tuontia koskevassa polkumyynnitutkimuksessa normaaliarvo määritetään 1—6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perus-

teella sekä c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta. Muussa tapauksessa sovelletaan a alakohdan säännöksiä.

- c) Edellä b alakohdan mukainen vaatimus on tehtävä kirjallisesti ja sen on sisällettävä riittävästi todisteita siitä, että tuottaja toimii markkinatalousolosuhteissa, mikä merkitsee, että:

— yritysten hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia kuten raaka-aineita ja teknologian ja työvoiman kustannuksia, tuotantoa, myyntiä ja investointeja koskevat päätökset tehdään markkinoihin perustuvien tarjontaa ja kysyntää heijastavien viitteiden perusteella sekä ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa, ja että kustannukset ja huomattavat tuotantopanokset heijastavat merkittävässä määrin niiden arvoa markkinoilla;

— yrityksillä on yksi ainoa selkeä kirjanpito, joka on riippumattoman tarkastuksen kohteena kansainvälisten kirjanpitonormien mukaisesti ja jota sovelletaan kaikkeen toimintaan;

— yritysten tuotantokustannuksiin ja taloudelliseen tilanteeseen ei kohdistu aiemmasta keskusjohtoisesta talousjärjestelmästä peräisin olevia merkittäviä vääristymiä, erityisesti varojen aliarvostuksen, muiden poistojen, vaihtokauppojen tai velkojen hyvittämisellä tapahtuneiden maksujen muodossa;

— kyseisiä yrityksiä koskee konkurssi- ja omaisuuslainsäädäntö, joka takaa yritysten toiminnan oikeusvarmuuden ja vakauden, ja

— valuuttakurssien muuttaminen suoritetaan markkinahintaan.

— — ”

Asian tausta

- 6 Kantajat ovat Kiinan kansantasavallan (jäljempänä Kiina) oikeuden mukaan perustettuja yrityksiä, jotka valmistavat integroituja elektronisia pienloistelamppuja ja vievät niitä Euroopan yhteisöön.

- 7 European Lighting Companies Federationin (jäljempänä kantelija) 4.4.2000 tekemän kantelun johdosta komissio aloitti perusasetuksen 5 artiklan mukaisesti Kiinasta peräisin olevia integroituja elektronisia pienloistelamppuja koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn. Ilmoitus tämän menettelyn aloittamisesta julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 17.5.2000 (EYVL C 138, s. 8). Ilmoituksesta ilmeni muun muassa, että komissio aikoi valita Meksikon ”sopivaksi markkinatalousmaaksi normaaliarvon määrittämiseksi [Kiinan] osalta”.

- 8 Kantajat esittivät näkökantansa komissiolle tämän ilmoituksen johdosta, tekivät yhteistyötä tutkinnan aikana, antoivat tietoja sekä olivat komission tarkastajien tarkastuskäynnin kohteena toimitiloissaan Kiinassa.
- 9 Komissio antoi 7.2.2001 asetuksen N:o 255/2001 väliaikaisen polkumyöntitullin käyttöönotosta [Kiinasta] peräisin olevien integroitujen elektronisten pienloistelamppujen tuonnissa (EYVL L 38, s. 8; jäljempänä väliaikainen asetus). Asetuksessa määrättiin ensin mainitun kantajan tuotteille 59,6 prosentin suuruinen ja toisen kantajan tuotteille 35,4 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyöntitulli.
- 10 Väliaikaisen asetuksen 26.—32. perustelukappaleesta käy ilmi, että määritettäessä normaaliarvoa Kiinasta olevien vientiä harjoittavien tuottajien osalta, joihin kantajat kuuluvat, komissio vahvisti Meksikon valinnan soveltuvaksi kolmanneksi maaksi, joka on markkinatalousmaa. Näin se jätti huomiotta eräiden vientiä harjoittavien tuottajien, muiden muassa kantajien, tätä valintaa kohtaan esittämät vastaväitteet. Normaaliarvon määrittämisen perustana olivat Philips Mexicana SA:n valmistamien Meksikon markkinoilla myytyjen tuotteiden hinnat.
- 11 Asian käsittelyssä komissiossa kymmenen vientiä harjoittavaa tuottajaa, muiden muassa kantajat, vaativat itselleen markkinatalouskohtelua perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti. Tämä kohtelu evättiin kantajilta sillä perusteella, että ne eivät täyttäneet perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittuja edellytyksiä.
- 12 Neuvosto antoi 16.7.2001 asetuksen N:o 1470/2001 [Kiinasta] peräisin olevien integroitujen elektronisten pienloistelamppujen tuontia koskevan lopullisen polkumyöntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen polkumyöntitullin kantamisesta

lopullisesti (EYVL L 195, s. 8; jäljempänä riidanalainen asetus). Asetuksessa määrättiin ensin mainitun kantajan tuotteille 59,5 prosentin suuruinen ja toisen kantajan tuotteille 35,3 prosentin suuruinen lopullinen polkumyyntitulli.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten lausumat

- 13 Kantajat nostivat nyt käsiteltävänä olevan kanteen 11.10.2001 jättämällään kannekirjelmällä.
- 14 Komissio pyysi 14.2.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään väliintulohakemuksella lupaa saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia.
- 15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun viidennen jaoston puheenjohtaja hyväksyi komission väliintulon 16.5.2002 antamallaan määräyksellä. Komissio ei toimittanut väliintulokirjelmää.
- 16 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 27.3.2003 pidetyssä istunnossa.
- 17 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen kantajia koskevilta osin, ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

— hylkää kanteen, ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset seikat

19 Kanteensa tueksi kantajat esittävät kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan rikkomista ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista. Toinen, toissijaisena esitetty kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan rikkomista ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista.

Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan rikkomista ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskeva ensimmäinen kanneperuste

Asianosaisten lausumat

20 Kantajat väittävät, että määrittäessään kantajien tuotteiden normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti eikä kyseisen ase-

tuksen 2 artiklan 1—6 kohdan mukaisesti neuvosto rikkoi saman asetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohtaa ja loukkasi syrjintäkiellon periaatetta.

- 21 Kantajien mukaan polkumyöntutkinnassa, joka koskee Kiinasta peräisin olevien tuotteiden tuontia, pääsääntönä on, että normaaliarvo määritetään soveltuvassa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, vallitsevan normaaliarvon perusteella. Niiden mielestä komission vakiintuneena käytäntönä on vahvistaa sama normaaliarvo kaikkia Kiinasta olevia vientiä harjoittavia tuottajia varten.
- 22 Muutetussa perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa säädetään poikkeuksesta tavanomaiseen normaaliarvon määritysmenetelmään, kun kyse on tuonnista, joka on peräisin maasta, jossa ei vallitse markkinatalous; tätä poikkeusta sovelletaan polkumyöntutkimuksiin, jotka koskevat muun muassa tuontia Kiinasta ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka tutkimusta vireille pantaessa ovat WTO:n jäseniä. Tällaisessa tapauksessa normaaliarvo määritetään ”1—6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella sekä c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta”, ja ”muussa tapauksessa sovelletaan a alakohdan säännöksiä”.
- 23 Kantajien näkemyksen mukaan yhteisön lainsäätäjä näin tunnustaa, että Kiinasta olevat vientiä harjoittavat tuottajat toimivat toisinaan markkinatalousolosuhteissa ja että tämän seurauksena perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdassa tarkoitettua tavanomaista ja oikeampaa menetelmää voitaisiin soveltaa sen määrittämiseen, harjoittavatko nämä vientiä harjoittavat tuottajat polkumyöntiä.

- 24 Kantajien mielestä se, että komissio ja neuvosto eivät suostuneet pitämään läheisimpänä vertailutekijänä Kiinasta olevaa tuottajaa, jonka katsotaan toimivan markkinatalousolosuhteissa sillä perusteella, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa oleva viittaus ”kolmanteen maahan, joka on markkinatalousmaa”, sulkee väistämättä ulkopuolelle Kiinan, on asetustekstin hyvin yksipuolista tulkintaa ja yhteensopimatonta yhteisön lainsäätäjän ilmeisen tarkoituksen kanssa, joka on hyväksyttävän normaaliarvon saavuttaminen sen määrittämiseksi, onko kyseessä polkumyynti. Tässä tapauksessa Philips Mexicana SA:n tilanne on selvästi kauempana kantajien tilanteesta kuin jonkin toisen sellaisen kiinalaisen yhtiön tilanne, jolla ei ole kytköstä kantelijan jäseniin.
- 25 Kantajat korostavat, että tässä tapauksessa kaksi kiinalaista vientiä harjoittavaa tuottajaa eli Lisheng Electronic & Lighting (Xiamen) Co. Ltd (jäljempänä Lisheng) ja Philips & Yaming Lighting Co. Ltd (jäljempänä Philips-Yaming) saivat markkinatalouskohtelun, toisin sanoen komissio tunnusti niiden täyttävän perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa ilmaistut edellytykset. Tämän johdosta komissio katsoi markkinatalousolosuhteiden vallitsevan yhden tai useamman Kiinasta olevan tuottajan osalta. Kantajat päättelivät tästä, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohta on sovellettavissa ja että normaaliarvo olisi siten pitänyt määrittää kaikkien Kiinasta olevien vientiä harjoittavien tuottajien osalta perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdan perusteella. Kantajien mukaan ainoastaan ”muussa tapauksessa” eli silloin, kun markkinatalousolosuhteet eivät vallitse yhdenkään tuottajan osalta, sovelletaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaista tavanomaista menetelmää ja yksi ainoa normaaliarvo on määritettävä kaikille vientiä harjoittaville tuottajille soveltuvassa vastaavassa maassa vallitsevan normaaliarvon pohjalta.
- 26 Kantajat toteavat, että oli siis täysin mahdollista soveltaa perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohtaa tässä tapauksessa ja että komissio myös oli osaksi tehnyt niin, kuten väliaikaisen asetuksen 25. perustelukappale osoittaa. Tästä perustelukappaleesta ilmenee, että yhdelle vientiä harjoittavalle tuottajalle, jolle myönnettiin markkinatalouskohtelu, laskettiin mhm-kustannukset ja voitto toisen vientiä harjoittavan saman kohtelun saavan tuottajan määrien nojalla sillä perusteella, ettei ensin mainittu vientiä harjoittava tuottaja myynyt edustavia määriä kyseessä olevaa tuotetta kotimarkkinoilla.

- 27 Kantajat myöntävät oikeaksi, ettei perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu normaaliarvon pääasiallinen määrittäminen ollut sovellettavissa heidän tapaukseensa, koska komissio oli todennut, etteivät ne toimineet markkinatalousolosuhteissa. Ne kuitenkin katsovat, että komissio olisi voinut soveltaa 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menetelmää. ”Laskennallinen normaaliarvo” käsittää kaksi elementtiä eli ensinnäkin tuotantokustannukset alkuperämaassa ja toiseksi kohtuullisen määrän mhm-kustannuksia ja voittoa. Kantajien mielestä komissio olisi voinut vahvistaa ensimmäisen elementin joko käyttämällä kantajien todellisia tuotantokustannuksia tai — jos se katsoi, etteivät nämä kustannukset olleet luotettavia — pyrkien löytämään alkuperämaan tuotantokustannuksille objektiivisen mittapuun esimerkiksi käyttäen ohjenuorana sellaisten muiden tuottajien tuotantokustannuksia, joiden kustannukset ovat luotettavia (esimerkiksi jommankumman, markkinatalouskohtelun saavan vientiä harjoittavan tuottajan tuotantokustannuksia). Toisen elementin eli mhm-kustannusten ja voiton osalta kantajat katsovat, että komissio olisi voinut 2 artiklan 6 kohdan mukaisesti käyttää markkinatalouskohtelun saavien vientiä harjoittavien tuottajien todellisten määrien painotettua keskiarvoa. Kantajat väittävät, että 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa edellytetään komission laskevan niiden tuotteiden normaaliarvon 2 artiklan 1—6 kohdan perusteella, mikä oli täysin mahdollista.
- 28 Lisäksi kantajien mielestä kyseinen kieltäytyminen määrittämästä normaaliarvoa 2 artiklan 1—6 kohdan pohjalta niiden vientiä harjoittavien tuottajien osalta, jotka saavat yksilöllisen kohtelun, johtaa näiden kohtuuttomaan syrjintään suhteessa niihin vientiä harjoittaviin tuottajiin, joille myönnetään markkinatalousyhtiön asema.
- 29 Kantajat huomauttavat, että toisin kuin neuvosto väittää, 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa ei vahvisteta kytköstä markkinatalousolosuhteissa toimivien tuottajien ja niiden tuottajien, joiden osalta 2 artiklan 1—6 kohdan menetelmää voidaan käyttää, välillä. Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa vain ilmaistaan yleisesti ja 2 artiklan 7 kohdan a alakohta pois sulkien ehto, jonka

täyttyessä on mahdollista soveltaa 2 artiklan 1—6 kohtaa. Ja vaikka 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa vahvistetut edellytykset onkin tutkittava yksittäisiä tuottajia viitteenä käyttäen, alakohdan sanamuodon nojalla ei voida väittää, että 1—6 kohdan soveltamisen on rajoituttava yksittäisiin tuottajiin.

30 Kantajat myöntävät, että komissio saattoi tehdä päätöksen, jonka mukaan niiden soveltamat kotimarkkinahinnat eivät olleet syntyneet ”tavanomaisessa kaupankäynnissä”, ja että niiden kustannukset eivät olleet luotettavia sen vuoksi, että ne eivät toimineet markkinatalousolosuhteissa. Tämä ei kuitenkaan niiden mielestä estä, että normaaliarvo lasketaan 2 artiklan 1—6 kohdan perusteella, sillä maassa on muita tuottajia, jotka toimivat markkinatalousolosuhteissa. Koska tällaisia vientiä harjoittavia tuottajia löytyy, on sekä mahdollista että välttämätöntä määrittää normaaliarvo jokaisen tuottajan ja viejän osalta perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdan nojalla.

31 Neuvosto muistuttaa aluksi perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan tarkoituksesta ja kehityksestä. Se painottaa, että asetusta N:o 905/98 edeltävässä perusasetuksen versiossa 2 artiklan 7 kohdassa määritetään maat, joissa ei ole markkinataloutta, niiksi, joihin sovelletaan tiettyjen kolmansien maiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä ja asetusten (ETY) N:o 1765/82, (ETY) N:o 1766/82 ja (ETY) N:o 3420/83 kumoamisesta 7 päivänä maaliskuuta 1994 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 519/94 (EYVL L 67, s. 89), Kiina ja Venäjä mukaan luettuna. Neuvosto huomauttaa, että aiemman 2 artiklan 7 kohdan mukaan normaaliarvo on laskettava niin sanotun ”vastaavan maan” menetelmän avulla, mikä merkitsee sitä, että muiden maiden kuin markkinatalousmaiden kaikkien tuottajien osalta normaaliarvo määräytyy kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän myyntihinnan tai laskennallisen normaaliarvon perusteella. Tämän vuoksi sen mielestä tuottajan yksilöllistä tilannetta ei pidä ottaa huomioon.

32 Neuvosto tarkentaa, että Kiinan ja Venäjän taloudellisen tilanteen kehityksen seurauksena yhteisön toimielimet ovat arvioineet, että ei enää ole mahdollista olettaa, että kaikkien tuottajien hinnat ja kustannukset eivät heijastele ipso facto

markkinatalousolosuhteita. Tämän vuoksi 2 artiklan 7 kohdan b alakohdtaa muutettiin ottamalla käyttöön erityinen yksilöllinen arviointi, jota sovelletaan Kiinasta ja Venäjältä oleviin vientiä harjoittaviin tuottajiin. Niinpä näiden tuottajien osalta normaaliarvo voidaan laskea perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdassa säädetyn menetelmän mukaisesti, mikä tarkoittaa samaa menetelmää mitä sovelletaan tuontiin, joka on peräisin markkinatalousmaasta, mutta sillä edellytyksellä, että yksi tai useammat tuottajat esittävät asianmukaisesti perustellun vaatimuksen, joka osoittaa 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittujen perusteiden ja menettelyjen mukaisesti, että ”kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa”.

- 33 Neuvosto korostaa, että 2 artiklan 7 kohdan uuden sanamuodon kokonaisrakenteen perusteella on täysin selvää, ettei Kiinaa ja Venäjää vielä voida pitää markkinatalousmaina. Tämä vahvistetaan sen mielestä asetuksen N:o 905/98 johdanto-osassa, jossa viitataan ”sellaisien yritysten syntyyn, joita koskevat markkinatalouden olosuhteet”.
- 34 Neuvosto väittää, että komissio tutki kantajien vaatimuksen niille myönnettävästä markkinatalouskohtelusta ja päätyi siihen, etteivät nämä täytä 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan edellytyksiä. Neuvoston mukaan kantajat eivät tältä osin väitä komission toimineen virheellisesti. Kantajien väitteet perustuvat pelkästään siihen pääperiaatteeeseen, että koska kahden määrätyn Kiinasta olevan tuottajan on katsottu täyttävän 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan edellytykset, kaikilla Kiinasta olevilla vientiä harjoittavilla tuottajilla on oikeus markkinatalouskohteluun riippumatta siitä, täyttävätkö ne itse nämä edellytykset.
- 35 Neuvoston mukaan kantajien tulkinta on virheellinen ja yhteensopimaton 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan sanamuodon kanssa. Markkinatalouskohtelu voidaan myöntää yhdelle tai useammalle tuottajalle vain, jos osoitetaan, että ”kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa”. Kantajien esittämä tulkinta on ristiriidassa tämän sanamuodon kanssa, koska

tällaisesta tulkinnasta seuraa, että markkinatalouskohtelu olisi myönnettävä heti kun nämä olosuhteet vallitsevat ainakin yhden toisen tuottajan osalta. Tulkinta ei myöskään ole sopusoinnussa 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan sanamuodon kanssa, jonka mukaan on osoitettava, että markkinatalousolosuhteet vallitsevat ”c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti”. Neuvoston mukaan kaikkia näitä arviointiperusteita sovelletaan kunkin yrityksen osalta yksittäin. Ei ole mielekästä väittää kantajien tapaan, että perusasetuksessa edellytetään näiden yksilöllisten arviointiperusteiden arviointia tuottajan osalta, jotta tämän arvioinnin lopputulosta voidaan soveltaa sokeasti kaikkiin tuottajiin, myös niihin, jotka eivät täytä yhtäkään kriteereistä.

- 36 Neuvosto toteaa 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa edellytettävän kunkin markkinatalouskohtelua haluavan tuottajan vaatimuksen yksilöllistä arviointia. Sen näkemys on, että ellei ole osoitettu markkinatalousolosuhteiden vallitsevan vaatimuksen esittäneen yksittäisen tuottajan tai esittäneiden yksittäisten tuottajien osalta, 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan viimeisessä virkkeessä veloitetaan yhteisön toimielimet soveltamaan 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa olevia sääntöjä. Koska asiassa ei ole kiistetty sitä, että kantajat eivät täytä 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittuja edellytyksiä, neuvosto ei mielestään ole rikkonut 2 artiklan 7 kohdan b alakohtaa evätessään kantajilta markkinatalouskohtelun.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 37 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantajat väittävät, että olisi ollut perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaista ja saman asetuksen 2 artiklan perusteella sallittua määrittää niiden tuotteiden normaaliarvo markkinatalousmaita koskevien 2 artiklan 1—6 kohdassa olevien sääntöjen eikä 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan sääntöjen mukaan.

38 Väitettä ei voida hyväksyä.

39 Aluksi on huomattava, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettun normaaliarvon määrittämismenetelmä on poikkeus 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa säädetystä erityisestä menetelmästä, jota sovelletaan tuontiin, joka on peräisin muusta kuin markkinatalousmaasta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jokaista pääsäännön poikkeusta tai rajoitusta on tulkittava suppeasti (asia C-399/93, Oude Luttikhuis ym., tuomio 12.12.1995, Kok. 1995, s. I-4515, 23 kohta; asia C-83/99, komissio v. Espanja, tuomio 18.1.2001, Kok. 2001, s. I-445, 19 kohta ja asia C-5/01, Belgia v. komissio, tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. I-11991, 56 kohta).

40 Ensinnäkin on todettava perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan sanamuodosta ja rakenteesta erityisesti asetuksen N:o 905/58 perustelukappaleiden valossa seuraavan, että Kiinasta peräisin olevien tuotteiden normaaliarvon määrittäminen perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdassa olevien sääntöjen mukaan koskee ainoastaan yksittäisiä erityistapauksia, joissa kyseessä olevat tuottajat ovat kukin osaltaan esittäneet asianmukaisesti perustellun vaatimuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittujen perusteiden ja menettelyjen mukaisesti. Tämä johtuu 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa olevasta viittauksesta velvollisuuteen osoittaa markkinatalousolosuhteiden vallitsevan ”kyseisen tuottajan tai kyseisten tuottajien” osalta. Tämän tulkinnan vahvistaa asetuksen N:o 905/98 kuudes perustelukappale, jossa viitataan sellaisten tuottajien vaatimuksiin, jotka haluavat käyttää hyväkseen mahdollisuutta normaaliarvon määrittämiseen markkinatalousmaihin sovellettavien sääntöjen perusteella eli 2 artiklan 1—6 kohdassa olevien sääntöjen mukaan. Lisäksi asetuksen N:o 905/98 neljännessä perustelukappaleessa — vaikka siinä todetaankin Kiinassa tapahtuneiden muutosten muuttaneen perusteellisesti maan taloutta — ilmaistaan kuitenkin selkeästi, että vaikka tämä on johtanut joidenkin markkinatalousolosuhteiden ilmaantumiseen, tämä koskee ainoastaan joitakin yrityksiä eikä maata kokonaisuudessaan. Yhteisön lainsäätäjän tarkoituksena oli siis selvästi, että markkinatalousmaita koskevien sääntöjen soveltaminen Kiinasta peräisin oleviin tuotteisiin edellyttää kultakin yritykseltä, jota asia erikseen koskee, asianmukaisesti perustellun vaatimuksen esittämistä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittujen perusteiden ja menettelyjen mukaisesti.

- 41 Toiseksi kantajien väite ei ole sopuinnussa niiden sääntöjen soveltamisen kanssa, jotka ovat perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdassa, joissa asetetaan ehdoksi, että käytettävissä on tiettyjä pääasiallisesti tutkinnan kohteena olevaan tuotteeseen liittyviä tietoja, kuten maksetut tai maksettavat hinnat, kustannukset tuotannosta ja myynnistä tavanomaisessa kaupankäynnissä markkinataloudessa. Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainitut kriteerit, joiden on täyttyttävä markkinatalouskohtelun saamiseksi eli 2 artiklan 1—6 kohdan sääntöjen soveltamiseksi, edellyttävät, että kohtelun hyväkseen haluavat yritykset toimivat markkinatalousolosuhteissa ja että hinnat, kustannukset sekä kirjanpidon perustana olevat asiakirjat ovat luotettavia. Tässä tapauksessa kuitenkin kantajien 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan nojalla esittämät vaatimukset on hylätty.
- 42 Kolmanneksi, koska polkumyynniasioissa toimivaltaisten yhteisön toimielinten on kussakin tapauksessa määritettävä tuotteen normaaliarvo nojautumalla sovellettaviin sääntöihin, kantajien esittämä tulkinta 2 artiklan 7 kohdan b alakohdasta johtaisi seuraukseen, joka olisi ristiriidassa säännösten tarkoituksen kanssa, eli siihen, että kun kiinalaisen tuotteen tuottaja esittää asianmukaisesti perustellun vaatimuksen tämän säännöksen nojalla, näiden toimielinten on sovellettava 2 artiklan 1—6 kohdan säännöksiä myös kaikkiin muihin tämän maan tuottajiin, jotka ovat tutkinnan kohteena, mukaan luettuna ne, jotka tietien tahtoen ovat pidättäytyneet esittämästä tällaista vaatimusta siitä syystä, että valitun vastaavan maan ja tuottajan käyttäminen normaaliarvon laskemiseen on niille edullisempaa.
- 43 Väite, jonka mukaan syrjintäkiellon periaatetta on loukattu (ks. em. 28 kohta), on hylättävä perusteettomana jäljempänä 60 kohdassa mainituista syistä.
- 44 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä kokonaan.

Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan rikkomista ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskeva toinen kanneperuste

Asianosaisten lausumat

- 45 Kantajat väittävät toissijaisesti, että vaikka katsottaisiinkin, että esillä olevan asian tilanteessa perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohta ei sulje pois turvautumista 2 artiklan 7 kohdan a alakohtaan, neuvosto rikkoi tätä viimeksi mainittua säännöstä ja syrjintäkiellon periaatetta valitessaan Philips Mexicana SA:n vastaavaksi markkinataloudessa toimivaksi tuottajaksi.
- 46 Niiden mukaan vastaavaa maata käytetään objektiivisen mittapuun löytämiseksi normaaliarvolle avoimen markkinatalouden vääristymättömissä olosuhteissa. Komission käytännön ja vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan erityisesti kaksi arviointiperustetta on otettava huomioon tässä yhteydessä eli ensinnäkin kyseisten tuotteiden vertailukelpoisuus ja toiseksi tuotantoprosessin tai tuotantokustannusten rakenteen vertailukelpoisuus. Lisäksi ilmaisun ”taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella” käyttö 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa osoittaa kantajien mielestä, että kaikkien säännöksessä säädettyjen menetelmien tarkoituksena on saada ”hyväksyttävä” määrä normaaliarvolle vientimaassa. Vastaavaa maata valittaessa pitää pyrkiä mahdollisimman lähelle tilannetta, joka vallitsi vientimaassa, jos kyseessä olisi markkinatalousmaa (julkiasiamies van Gervenin ratkaisuehdotus asiassa C-16/90, Nölle, tuomio 22.10.1991, Kok. 1991, s. I-5163, I-5172, 15 kohta).

- 47 Kantajat väittävät, että määrittäessään normaaliarvoa meksikolaisen yrityksen perusteella ja myöntäessään, että on tehtävä tarkennuksia, jotta otetaan huomioon erot lamppujen toimintajännitteessä, kaupan määrässä ja tuotteiden tyyppissä, komission olisi pitänyt todeta, että oikaistu normaaliarvo oli vielä huomattavasti korkeampi kuin ainakin yhden kyseisistä tuottajista, joka saattoi saada markkinatalouskohtelun. Tämän johdosta komission olisi pitänyt katsoa, että vastaava Meksikossa määritetty normaaliarvo oikaistunakin oli selvästi soveltumaton ja kohtuuton. Tämän takia komission olisi pitänyt käyttää hyväksyttävää vaihtoehtoista menetelmää asianmukaisen normaaliarvon määrittämiseksi joko tekemällä lisäoikaisuja tai käyttämällä toista vastaavaa maata taikka kokonaan muuta hyväksyttävää perustaa, joka on ”mahdollisimman vertailukelpoinen” normaaliarvoon olosuhteissa, joissa Kiinassa vallitsee markkinatalous.
- 48 Kantajien mukaan se seikka, että 2 artiklan 7 kohdan a ja b alakohdan samanaikainen soveltaminen polkumyyntiasioissa on syrjivää, ellei vastaavassa maassa määritettyyn normaaliarvoon tehdä riittäviä oikaisuja, näkyy hyvin selkeästi ferromolybdeenitapauksessa, jonka johdosta annettiin väliaikaisen polkumyynnitullin käyttöönotosta [Kiinasta] peräisin olevan ferromolybdeenin tuonnissa 3 päivänä elokuuta 2001 annettu komission asetus (EY) N:o 1612/2001 (EYVL L 214, s. 3, 52. perustelukappale). Kantajien mielestä kyseinen asetus osoittaa sen pysyvän haitan, josta kärsivät yritykset, jotka saavat yksilöllisen kohtelun, koska normaaliarvoa ei vastaavassa maassa ole oikaistu riittävästi, jotta se olisi ”mahdollisimman vertailukelpoinen” normaaliarvoon olosuhteissa, joissa Kiinassa vallitsee markkinatalous. Lisäksi tämä haitta on syrjivä siksi, että ne yhtiöt, jotka saavat yksilöllisen kohtelun, ja yhtiöt, jotka saavat markkinatalousaseman, kilpailevat keskenään muun yhteisöön suuntautuvan viennin markkinoilla.
- 49 Kantajien mukaan 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan ensimmäisessä virkkeessä esiintyvällä ilmaisulla ”taikka jos [näiden menetelmien käyttö] ei ole mahdollista” ei tarkoiteta aritmeettista mahdottomuutta, vaan sitä, päästäänkö mene-

telmillä ”mahdollisimman lähelle” tilannetta, joka vallitsisi vientimaassa, mikäli kyseessä olisi markkinatalousmaa. Niinpä turvautuminen normaaliarvoon kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, edellyttää aina välttämättä hyväksyttävää lopputulosta. Kantajat korostavat, että ”se, että normaaliarvo määritetään joidenkin [Kiinasta] olevien viejien osalta, toimii mittapuuna tai merkinä siitä, mikä on hyväksyttävää, mikä on parempi kuin sellaisen meksikolaisen yrityksen perusteella määritetty normaaliarvo, joka on kytköksissä yhteen kantelijoista”. Kantajien mielestä neuvoston väite, jonka mukaan kantajat ovat sekoittaneet polkumyyntimarginaalin ja normaaliarvon, on perusteeton.

50 Kantajat katsovat, että neuvoston väite, jonka sisältönä on, että vaikka yhteisön toimielimet olisivat tehneet virheen laskiessaan normaaliarvon, tällä ei olisi ollut polkumyynnin määrittämiseen vaikutuksia, on jätettävä tutkimatta ja perusteeton, koska se perustuu arvioon, jonka yhteisön toimielimet tekivät riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen ja jota ei missään vaiheessa ole tutkittu tutkintaprosessin aikana. Arviosta ei ole keskusteltu jäsenvaltioiden edustajien kanssa neuvoa-antavassa komiteassa, eikä sitä ole paljastettu kantajille perusasetuksen 20 artiklaa soveltaen.

51 Neuvoston näkemys on, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohtaa on suhteellisen helppo tulkita. Normaaliarvon pääasiallinen määrittäminen tuonnissa maasta, joka ei ole markkinatalousmaa, on menetelmä, jossa määrittäminen tapahtuu ”käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, käytetyn hinnan perusteella”. Toissijainen normaaliarvon määrittäminen määrittää tämän jälkeen, mutta asianomaisessa säännöksessä rajoitetaan asianhaaroja, joiden vallitessa yhteisön toimielimet voivat käyttää tätä menetelmää. Toisin sanoen silloin, kun pääasiallisen menetelmän käyttäminen ei ole mahdollista, on sallittua tehdä määrittäminen ”millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti yhteisössä maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla”. Tästä

seuraa neuvoston mukaan, että ilmaisulla ”jos tämä ei ole mahdollista” tarkoitetaan, että menetelmää, jonka pohjana on ”mikä tahansa hyväksyttävä peruste”, voidaan soveltaa vain viimeisenä keinona.

- 52 Neuvosto katsoo soveltaneensa tässä tapauksessa 2 artiklan 7 kohdan a alakohtaa oikein. Se huomauttaa, että Kiina ei ole 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitettu ”markkinatalousmaa” eikä ”kolmas maa” ja että kantajat myöntävät tämän, sillä niiden mukaan markkinatalouskohtelun saaneen kiinalaisen tuottajan hinnat ovat tässä säännöksessä tarkoitettu ”mikä tahansa hyväksyttävä peruste”. Yhteisön toimielimet eivät kuitenkaan neuvoston mukaan olisi voineet käyttää tätä toissijaista menetelmää muutoin kuin siinä tapauksessa, ettei ollut mahdollista käyttää väitteenä vastaavassa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, sovellettuja hintoja. Neuvosto katsoo, että esillä olevassa tapauksessa oli täysin mahdollista käyttää kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, eli Meksikossa sovellettuja hintoja normaaliarvon laskemiseen. Se, että oikaisuja on ollut tehtävä, ei tarkoita, ettei ollut mahdollista käyttää meksikolaisia hintoja. Neuvosto painottaa, että kantajat eivät väitä, ettei se tehnyt asianmukaisia oikaisuja, ja että ne eivät yksilöi yhtään tapausta, jossa oikaisut olisi tehty epäasianmukaisesti tai jätetty tekemättä.
- 53 Neuvoston mielestä kantajien väite, jonka mukaan Meksikon käyttäminen viitemaana normaaliarvon määrittämiseen on kohtuutonta ja kyseiseen tarkoitukseen soveltumatonta, koska normaaliarvo oikaisun jälkeenkin oli huomattavasti korkeampi kuin yhden Kiinasta olevista viejistä, joka saa markkinatalouskohtelun, on vailla mieltä. Neuvosto väittää kantajien sekoittavan polkumyynnimarginaalin ja normaaliarvon käsitteen. Tämän ohella se huomauttaa, että polkumyynnimarginaalin erot niiden viejien, jotka saavat markkinatalouskohtelun, ja niiden, jotka eivät sitä saa, välillä eivät voi mitenkään ilmaista, että vastaavan maan valinta on kohtuuton ja a fortiori mahdoton. Neuvosto toteaa, että yhdellä tuottajista, joka on saanut markkinatalouskohtelun, oli kaikista huomioon otetuista polkumyynnimarginaaleista korkein marginaali ja että niiden tuottajien, jotka eivät olleet saaneet markkinatalouskohtelua, välillä oli huo-

mattava ero polkumyyntimarginaaleissa eli 8,4—59,5 prosenttia. Vaikka vastaavan maan valintaperusteiden luettelo, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sen edellä mainitussa asiassa Nölle antamassaan tuomiossa ilmaissut, ei olekaan tyhjentävä, on kiistatonta, että lopullisesti määrättävä polkumyyntitulnin määrä ei voi olla valintaperuste.

- 54 Neuvosto katsoo, ettei yhteisön toimitelillä vastaavan maan valinnassa oleva harkintavalta anna niille oikeutta jättää ottamatta huomioon vaatimusta valita kolmas maa, joka on markkinatalousmaa, kaikissa tapauksissa, joissa se on mahdollista. Se muistuttaa, ettei komissio eivätkä myöskään kantajat ole kyenneet löytämään Meksikoa sopivampaa ja mainitun vaatimuksen mukaista muuta vastaavaa maata.
- 55 Neuvosto kiistää loukanneensa syrjintäkiellon periaatetta. Se huomauttaa, että riidanalaisen asetuksen 20. perustelukappale jo sellaisenaan toimii vastaargumenttina kantajien väitteelle, jonka mukaan ferromolybdeenitapaus osoittaa pysyvän haitan niiden yritysten osalta, jotka saavat yksilöllisen kohtelun. Perustelukappaleesta käy neuvoston mukaan ilmi, että polkumyyntimarginaalit yrityksille, jotka saavat markkinatalouskohtelun, olivat 61,8 prosentista (Philips-Yaming) aivan minimaaliseen (Lisheng), kun taas marginaalit yksilöllisen kohtelun saaville yrityksille olivat 59,5 prosentista (Hailong) 8,4 prosenttiin (Zuoming). Pysyvää haittaa ei tämän vuoksi tule pelkästään yrityksille, jotka saavat yksilöllisen kohtelun, eikä näitä syrjitä.
- 56 Neuvosto huomauttaa, että vaikka toimitelimet olisivatkin tehneet virheen normaaliarvon määrittämisessä, tällaisella virheellä ei ole vaikutusta päätelmään, joka koskee polkumyynnin olemassaoloa sinänsä. Neuvoston mukaan komissio laski hypoteettisesti ne polkumyyntimarginaalit, joihin se olisi päätenyt, jos se olisi vahvistanut normaaliarvon markkinatalouskohtelun saaneiden kiinalaisten viejien myyntien perusteella, kuten kantajat ehdottavat; tätä laskentaa varten oletettiin, että kantajat saivat edukseen huomattavan oikaisun, jonka suuruus oli

21,5 prosenttia normaaliarvosta. Tämä laskelma olisi johtanut 64,9 prosentin polkumyyntimarginaaliin ensimmäisen kantajan osalta ja 45,3 prosentin marginaaliin toisen osalta; nämä marginaalit ovat todellisuudessa korkeampia kuin riidanalaisessa päätöksessä todetut.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 57 Toisella kanneperusteellaan kantajat väittävät toissijaisesti, että toimivaltaisten toimielinten, jotka määräsivät kyseessä olevien tuotteiden normaaliarvon niiden sääntöjen perusteella, joita sovelletaan markkinatalouden olosuhteissa kyseisten kahden kiinalaisen tuottajan tapauksessa, eli perusasetuksen 2 artiklan 1—6 kohdassa olevien sääntöjen mukaan, olisi pitänyt todeta, että Philips Mexicanan käyttäminen oli selvästi kyseiseen tarkoitukseen soveltumatonta ja kohtuutonta, koska sen seurauksena normaaliarvot olivat oikaisujen jälkeenkin paljon korkeampia kuin se arvo, joka koski ainakin toista näistä kahdesta markkinatalouskohtelun saavasta kiinalaisesta tuottajasta. Toimivaltaisten toimielinten olisi pitänyt tämän vuoksi käyttää 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan nojalla ”mitä tahansa hyväksyttävää perustetta”.
- 58 Väite on hylättävä.
- 59 Kyseiset toimivaltaiset toimielimet voivat jättää 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa ilmaistun pääsäännön soveltamatta määrittäessään normaaliarvoa tuotteille, jotka ovat peräisin maasta, joka ei ole markkinatalousmaa, nojautumalla toiseen hyväksyttävään perusteeseen ainoastaan siinä tapauksessa, että pääsääntöä ei voida soveltaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tällainen mahdottomuus voi vallita vain, jos normaaliarvon määrittämiseen tarvittavia tietoja ei ole käytettävissä tai jos ne ovat epäluotettavia. Se seikka, että

on tarpeen oikaista näitä tietoja niiden mukauttamiseksi mahdollisimman pitkälle ehtoihin, joita sovellettaisiin kiinalaisiin tuottajiin, mikäli Kiina olisi markkinatalousmaa, ei osoita, että Philips Mexicanaa koskevien tietojen käyttäminen olisi mahdotonta tai edes kyseiseen tarkoitukseen soveltumatonta.

- 60 Kantajien väitettä, jonka mukaan toimivaltaisten toimielinten kanta on syrjivä, koska siitä on pysyvää haittaa tuottajille, jotka saavat yksilöllisen kohtelun, verrattuna niihin, jotka ”saavat markkinatalouskohtelun” 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan nojalla, ei voida hyväksyä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että yhteisön toimielin olisi loukannut syrjintäkiellon periaatetta, edellyttäisi sitä, että se olisi kohdellut toisiinsa rinnastettavissa olevia tilanteita eri tavalla, mikä olisi aiheuttanut haittaa tietyille toimijoille verrattuna toisiin, ilman, että kyseinen erilainen kohtelu olisi perusteltavissa merkityksellisillä objektiivisilla eroilla (yhdistetyt asiat T-164/96—T-167/96, T-122/97 ja T-130/97, tuomio 12.5.1999, Moccia Irme v. komissio, Kok. 1999, s. II-1477, 188 kohta).
- 61 Tässä tapauksessa kuitenkin kantajat, jotka eivät harjoita toimintaansa markkinatalousolosuhteissa, eivät olleet samassa tilanteessa kuin kyseiset kaksi kiinalaista tuottajaa, jotka toimivat näissä olosuhteissa ja jotka ovat esittäneet tältä osin asianmukaisesti perustellut vaatimukset. Lisäksi — kuten toimivaltaiset toimielimet ovat todenneet — suuret erot riidanalaisella asetuksella määrättyjen polkumyyntimarginaalien välillä näiden kahden kiinalaisen yrityksen osalta, jotka saivat markkinatalouskohtelun, osoittavat, etteivät tuottajat, joiden osalta normaaliarvo määritetään 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa olevan säännön nojalla, välttämättä kärsi haittaa niihin nähden, joiden osalta normaaliarvo määritetään 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa olevan säännön nojalla.
- 62 Tästä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä ja että kanne siksi on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 63 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne veloitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut, koska tämä on tätä vaatinut.
- 64 Mainitun työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan väliintulijana olleet toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen komissio vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanne hylätään.

2) **Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ja veloitetaan korvaamaan neuvoston kulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

García-Valdecasas

Lindh

Cooke

Pirrung

Legal

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä lokakuuta 2003.

H. Jung

P. Lindh

kirjaaja

viidennen jaoston puheenjohtaja